

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și Administrația
CLUJ
Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. NUMĂRUL 16.
Sămbătă 6 Iulie 1935.
Apare săptămânal sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei
Numărul 1 Leu

Cei doi stăpâni

„Nu puteți sluji lui Dumnezeu și mamonei“. (Matei 6. 24).

Omul din firea lui trebuie să iubească ceva. Lucrul iubit este oarecum stăpânul său. „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” spune Mântuitorul. Dumnezeu cere, să ne alipim cu sufletul de El. Vrea să fie singurul stăpân al inimilor noastre. La doi stăpâni cari poruncesc lucruri contrare nu se poate sluji. Dumnezeu și păcatul nu pot sta împreună, așa cum nu poate sta împreună lumina și întunecul. Cine nu slujește lui Dumnezeu, Părintelui bun, acela slujește tiranului crud, diavolului. Sfânta Scriptură zice: „Nimeni nu poate sluji la doi domni: pentru că sau pe unul va urî și pe altul va iubi, sau de unul se va lipi și pe altul va urgisi. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și mamonei“. (Matei 6. 24).

Mamona este aurul, banul, averea materială, ce putem s'o dobândim în această lume. Dacă în inima omului s'a aprins focul dragostei către bani și avere, în inima aceea nu mai poate încăpea dragostea față de Dumnezeu. Omul acela nu mai poate sluji lui Dumnezeu. El slujește Mamonei. Banul devine dumnezeul lui; iar dacă într'un suflet banul a ajuns dumnezeu, atunci întrânsul nu mai poate fi loc pentru Dumnezeul cel adevărat.

Bogăția este bună, pentru-că având bogății putem face mult bine. Foarte rar găsești însă bogați milostivi. De-aceia Isus mai curând fericește sărăcia. Bogații cei mai mulți sunt cu inimă de piatră; această inimă este legată numai de avere, întrebuițându-o numai pentru desfătarea poftelor trupului, fără să simțească ceva milă față de nenorocirile celorlalți oameni.

Acestor oameni, bogaților fără inimă, le zice Isus: „Vai vouă bogaților” (Luca 6.24). Voi vouă, celor ce vă închinați numai banilor. Vai vouă, celor ce iubind numai aurul și argintul, călcați în picioare credința, cinstea, omenia și nu țineți nici-o seamă de Dumnezeu, de Neam sau de Lege, ci numai de pofta voastră nebună. Vai vouă, celor ce cu bani cumparați toate: cinste, nevinovăție, prieteni, glorie și putere. Vai vouă, că amar veți răspunde pentru întrebuițarea banilor în fața Judecătorului, care nu se poate mitui cu bani.

Ce tristă înșelăciune și amăgire este pentru om banul și bogăția! La

fel că pasărea, care culegându-și grăunțele pe pământ se prinde în cursa ce i s'a aruncat în ascuns și nu observă această cursă decât în clipa, când vrea să sboare; așa se prinde în cursa diavolului lacomul de bogăție când culege și adună bunătățile acestei lumi, ne-observând legătura nefericită ce-l înlănțuiește decât atunci, când sufletul său trebuie să sboare în lumea cealaltă.

Bogăția e mare primejdie pentru om, întrucât rar se găsește omul, care să întrebuițeze prisosul bunătăților sale după voia lui Dumnezeu. Isus n'a condamnat pe toți bogații, nici bogăția în sine. El însuși a avut învățaței bogați: pe Iosif din Arimateia, Nicodim, Simeon fariseul, Marta și Maria cu fratele lor Lazar. Isus a condamnat pe bogații cei fără inimă. El a strigat: „Vai”, tuturor acelor bogați, cari se zic: „cu mână moartă”. E vorba așadar de aceia cari cu averea își procură numai desfățări pământești, cari cu moartea se termină.

Ei nu se gândesc la lipsa și sărăcia altora. Mâna moartă a bogatului este blăstămată de Dumnezeu, pentru-că nu face decât fapte, cari pier odată cu moartea lui și decari n'are nici-un folos.

Dumnezeu vrea, ca noi cu bogățiile acestei lumi să facem cât mai mult bine. In felul acesta ne vom strânge comoară neperitoare în viața de veci.

Intrebarea unui copil^{*)}

Un bogat necredincios, căzu pe neașteptate într'o boală grea de moarte. Cum nu mai era vreme să-și facă testamentul, el își chemă la pat femeia și copiii, începând apoi a le grăi astfel: „Dragii mei, eu plec în cealaltă lume; vă las vouă cu limbă de moarte casa aceasta; moșia și toată averea mea”...

*) Iosif Trifa. 500 istorioare religioase. pag. 140.

„Tăticule dragă — îl întrerupse copilășul său mai mic care nu pricepea de ce este vorba — acolo unde te duci, ai tu altă casă?”

Intrebarea copilășului străpuse inima tatălui moribund. In clipa aceea el își văzu zădărnicia vieții și osânda ce-l așteaptă. Acum însă era prea târziu, prea târziu...

Peste câteva clipe își dete sufletul și pleacă într'o lume unde n'avea „casă”, nici „moșie”.

Cei trei prieteni

Știe ori cine, că la ospăț și la veselie, unde masa este plină de bunătăți, găsești prieteni câți dorești. Puțin găsești însă când ai ajuns sărac, în spital, sau în temniță. De aceia, prieten nu-ți lface pe omul necunoscut, pe care nu l-ai pus la încercare.

Se zice, că un om avea trei prieteni. Pe doi îi iubea mult, iar pe al treilea nu prea-l băga în seamă, cu toate-că acesta nu-i voia decât binele. Odată omul nostru a fost chemat la judecată în fața regelui, acuzat pe nedreptul că ar fi făcut o faptă rea. „Eu sunt

nevinovat, — zise omul către prieteni. Care dintre voi vrea să fie martor al nevinovăției mele?” Primul își ceru iertare spunând că are alte ocupațiuni și prin urmare nu-i poate face acest serviciu. Al doilea îl însoți până la ușa judecătorului, dar se reîntoarse, fiindu-i frică, nu cumva judecătorul să-i facă și lui ceva rău. Al treilea, cel mai ne-băgat în seamă, se duse în fața judecătorului și vorbi despre nevinovăția acuzatului atât de bine și de convingător, încât judecătorul îl achită, dându-i chiar și despăgubiri.

Trei prieteni are omul în lume: banul, rudele, și faptele bune. Cum se poartă acești prieteni ai omului în ceasul morții, când Dumnezeu îl cheamă în fața judecății? Bani, cel mai bun prieten al omului, îl părăsește mai întâi. Rudeniile și prietenii îl însoțesc până la cimitir, până la marginea mor-

nântului; apoi se întorc acasă.

Al treilea prieten, singurul prieten adevărat, faptele bune, îl însoțesc până la Tronul Judecății lui Dumnezeu. Faptele bune vorbesc despre nevoința lui, iar Judecătorul îl iartă și-l răsplătește.

Ciobotarul și săculețul cu galbeni

O istorie veche spune, că în fața palatului unui om bogat, locuia un ciobotar foarte sărac. Ciobotarul lucra sânguincios și se ruga mult lui Dumnezeu, iar în timpul lucrului se desfăța mereu cu cântări voioase. Acesta era un semn al vieții sale îndestulate.

Vecinul cel bogat, și-a pus în gând să strice voia cea bună a ciobotarului sărac. Odată, când ciobotarul lipsea de-acasă, el s'a furișat în casa lui și neobservat de nimeni i-a pus pe masă un săculeț cu galbeni.

Sosind ciobotarul acasă, mare-i fu mirarea, când află pe masă un săculeț de galbeni. „De unde atâta comoară?” Să mi-o fi dăruit cineva, ori și-a uitat-o cineva în casa mea?” Ne știind cum a ajuns la atâta bănet, se aprinse în inima lui lăcomia blestemată. El s'a socotit să ascundă galbenii. Dacă nu se va afla stăpânul lor, îi vor prinde lui bine.

Sosind seara, nu se mai auzea nici un cântec în casa ciobotarului. Rugăciunea lui de-asemena a fost mai scurtă, iar noaptea, somnul nu mai voi să vină să-i închidă ochii.

Trecu noaptea aceasta cu griji și gânduri. Veni dimineața, dar voioasele cântece de altă dată nici acum nu se auziau. Rugăciunea a uitat-o acum cu totul. Lucrul nu și l-a putut împlini cu aceeași plăcere, ca altădată, totuși i se părea, că nu are binele cel în vremurile de sărăcie.

Avea acum un săculeț de galbeni și totuși i se jurea, că nu are binele cel avea mai înainte. Era acum îngrijit și neodihnit.

În seara cea de-a doua ciobotarul zise soției sale:

— Nu se prezintă nimeni pentru să-

culețul cu ban și astfel; de-acum va fi al nostru. Oare unde l-am putea ascunde și păstra mai bine?

— Știu eu, — îi răspuse soția. — O să-l ascundem în sacul cu paie, din pat.

Astfel omul nostru ascunse săculețul cu galben, în pat, în sacul cu paie. Apoi se culcă și se prefăcu, că e bolnav, ca să poată șede culcat peste bani, nu cumva venind stăpânul cel adevărat al banilor, acestuia să-i treacă prin minte să-i caute și în pat și să-i iea.

Câtă grijă și neodihnă a cauzat bietului ciobotar, comoara aflată! Într'una din zile, vecinul bogat își făcu deodată intrarea în casa ciobotarului. Incepu să-l compătimizească pentru boala lui. Deodată îi adresă întrebarea:

— Nu cumva ai aflat un săculeț cu galbeni, ce într'o zi l-am uitat pe masa ta?

Ciobotarul se făcu galben ca ceara la auzul acestor cuvinte și nu voia să știe de galbenii aflați.

Când însă vecinul bogat îi vorbi mai aspru amenințându-l cu tristele urmări ale tăgădei, atunci bietul ciobotar, scoase galbenii din sacul cu paie tremurând de frică și necaz și predându-i proprietarului adevărat.

Cu galbinii a intrat lăcomia în casa lui, cu lăcomia a intrat grija și neodihna. Acum a pierdut galbenii, dar cu aceștia împreună a dispărut atât neodihna, cât și grija. Și s'a întors iarăși pacea și îndestulirea în casa lui. Omul s'a apucat iarăși de rugăciuni. În casa lui s'au auzit iarăși cântece voioase. Casa aceasta s'a prefăcut iarăși într'o casă a muncii adevărate și a veseliei cinstite.

Marie, nume preasfânt..

Marie, Nume preasfânt
In ceruri și pe pământ, Mariel
Când aud Numele Tău,
Saltă tot sufletul meu, Mariel!

Inima mea
In clipă grea
N'are unde se'ndrepta,
Decât la'ndurarea Ta, Mariel!

Marie speranța mea,
Ești cea mai frumoasă stea, Mariel
Cu ochi blânzi la noi privești,
Din cetele îngerești, Mariel!

Când te ivești
Și strălucești,
Potolești al meu suspin,
Și faci liniște deplin, Mariel!

Marie puternic zid
Sufletului meu măhnit, Mariel
Când vrăjmașii m'asupresc
Și griji multe m'obosesc, Mariel!

Pe Dumnezeu
Il rogi mereu,
Să mă apere de rău,
Cu preasfânt Numele Tău, Mariel!

Rugăciune

către Domnul nostru Isus Hristos

Stăpâne Hristoase Dumnezeule, cela ce cu patimile tale ai vindecat patimile mele, și cu ranile tale ai însănătoșat rănilile mele, dăruiește-mi mie, celui ce mult ți-am greșit, lacrimi de înfrângere: umple trupul meu cu mireasma iacătorului de viață trupului tăi, și cu cinstit sângele tău îndulcește sufletul ~~mea cea plectată spre cele de jos, și mănicul m'a adăpat. Ridică la tine mintea mea cea plectată spre cele de jos, și mă scoate din prăpastia pierzării; că nu am pocăință, nu am înfrângere, nu am lacrimă de mângâiere, cari să mă ducă la moștenirea cea adevărată. Intuneacă-mi este mintea, de patimile lumești, și nu pot privi spre tine, întru sufe-~~

rință: nu mă pot încălzi cu lacrimile iubirii tale. Ci, Stăpâne, Doamne Isuse Hristoase, vistieria bunătăților, dăruiește mie pocăință deplină și inimă tare, ca să te caut pe tine; dăruiește-mi harul tău, și voiu înoi întru mine chipul icoanei tale. Părăsindu-te-am, tu nu mă părăsi! Ieși întru căutarea mea, povățuiește-mă la pășunea ta, numără-mă cu oile alesei tale turme și împreună cu ele, hrănește-mă cu verdeața dumnezeestilor tale Taine; pentru rugăciunile preasfintei Maicei tale și ale tuturor Sfinților tăi. Amin.

Informațiuni

IN LUNILE Iulie și August, „Clujul Creștin“ va apărea de două ori pe lună, cu alte cuvinte numai 1-a a doua săptămână. Greutățile materiale ne constrâng la aceasta. Nici un sfert din cheltuielile editării acestei reviste nu se acopăr cu ceea ce putem încasa din vânzare și abonamente. Rugăm deci pe toți binevoitorii noștri de sprijin, de subvenție, ori răsculpărare de abonamente pentru cei săraci, lipsiți de pâinea adevărului.

INCUNOȘTIINȚAM pe cei ce sunt îngrijorați de soarta acestei reviste, că până ce Bunul Dumnezeu ne ține în viață, cel puțin în felul început, vom continua a răspândi adevărul și prin cuvântul tipărit, aducând toate jertfele posibile, jertfe, la cari suntem siguri că se vor asocia cu timpul mulți dintre creștinii noștri dornici de mai bine.

PENTRU greșelile ce s'au strecurat în unele numere din trecut, precum și pentru ne-primirea la timp a tuturor numerelor, rugăm să fim scuzați, întrucât suntem începători în această direcție. Situația se va schimba însă în viitor.

DUMINECA în 7 Iulie, la Căminul Cultural din Str. Chintăului 103, seara la orele 7 se va ținea sezaătoare culturală și distractivă. In piesa de teatru, ce se va reprezenta atunci, va juca și simpatiecul nostru actor diletant d. Ioan Duma. Locurile vor fi numerotate. Aranjatorii vor servi publicul. Intrarea benevolă.

„Căutați la paserile cerului, că nici nu samână, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl vostru cel cerească le hrănește pe ele. Au nu sunteți voi mai alesi decât acelea? — Drept aceea să nu vă grijiți zicând: ce vom mânca, sau ce vom bea, sau cu ce ne vom îmbrăca? — Căci toate acestea păgânii le caută. Căci știe Tatăl vostru cel cerească că vă trebuiesc acestea toate. — Deci căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, și acestea toate se vor adauge vouă.“ (Matei c. 6. v. 26, 31-33).